

Mustafa YAVUZ / Mülkiye Müfettişi

Genç Ölmek

Dün gece seni rüyamda gördüm dostum. Kırmızı gömleğin ve kareli pantolonunla koca bir çınar ağacının altında oturuyordun. Dudaklarında gözlerine ulaşamayan buruk bir tebessüm vardı. Beni görünce tebessümün gözlerine ulaşır gibi oldu. Her zaman ki gibi sakindin. Ağacın altında oturmam için yer gösterirken “ne var ne yok” deyiverdin. Ah be Yüksel var olanlar aynen devam ediyor da sen yoksun be dostum. Genç ölen birinin yanında yaşamaktan utanarak cevapladım “değişen pek bir şey yok” diye. Anlamıştın. Yanına oturmam için ısrar edince pantolonumun ütüsü geldi aklıma. İlk defa eskiden olduğu gibi muzip bir bakışla baktın ve “ölülerin ütüye ihtiyacı olmuyor” dedin.

Ben “o günden” beri hep içimde olan; adın her anıldığında, her aklıma geldiğinde iyice büyüyen acıyı dindirmek için sordum “neden aramıştın Yüksel?” Hani Fırat’ın coşkun sularında kaybolmadan önceki gün beni aramıştın da ben uzak bir köyde olduğumdan ulaşamamıştın. Dönünce öğrenmiştim aradığını. Geç olmuştu ve çok yorgundum. Sana dönememişim. Neden aramıştın Yüksel ve ben nasıl dönememişim sana.

Sahi neden aramıştın Yüksel? Canın birine mi sıkılmıştı? İlginç bir olay mı olmuştu? Yoksa dostum kötü bir rüya mı görmüştün? İçine oturan sıkıntıyı dağıtmak mı istemiştin? Neden aramıştın Yüksel? Cevap vermeyecek misin? Yoksa darıldın mı? Bak o günden beri arayıp ulaşamayan herkese hemen dönmeye çalışıyorum. Hiçbir şeyi yarına ertelemeyi amaçlıyorum. Bakma öyle. Yüzündeki bu ifadeyi çok iyi bilirim. Bu yaramazlık yapmaya hazırlanan çocukların ifadesi. Cevap vermeyeceksin biliyorum. Beni hep böyle merak ve suçluluk duygusuyla bırakacaksın değil mi?

Ah be Yüksel!

Hep genç kalmak için miydi genç ölüşün. Her ölüm vakitsizdir ama senin ki hepten vakitsizdi. Zaman geçtikçe daha çok belli oluyor yerin. Bazen gazete de bir haber okuduğumda ya da bir film izlediğimde elim telefona uzanıyor seninle paylaşmak için. En çok da teknolojik gelişmelerle ilgili haberleri okuduğumda Yüksel bunu duymalı diyorum. Her trene binişimde sen geliyorsun aklıma. Radyoda “o” şarkı çaldığında da. Acın canımı en çok böyle anlarda acıtıyor. Bazen arkadaşlarla konuşuyoruz seni. Sonra derin bir sessizlik oluyor aramızda...

Hepimiz “ne iyi insandı” diyoruz. Sen iyidind be Yüksel. İyi bir insandın, iyi bir dosttun, iyi bir arkadaştın. “İyiler uzun yaşamaz” sözünün doğruluğunu ispatlamak için miydi gidişin? Ne çok sevilirmişsin dostum. Kaç gündür doğup büyüdüğün ve şimdi de yattığın topraklardayım.

Sakarya beynimde seninle özdeşleşmiş. Attığım her adımda gittiğim her yerde karşıma çıkacaksın sanki. İçim tedirgin. Hani çok önemli bir şey yapacaktıydın da unuttuğum gibi. Sakarya da olmak beni kötü etkiledi be Yüksel. Çok sevdiğin “o yemeği” yerken garip bir suçluluk hissi sardı her yanı. Yediğim her lokmada sana haksızlık ediyordum gibi geldi. Bizler; dönem arkadaşların senin memleketinde senin yapmaktan mutlu olduğun ama bir daha yapamayacağın şeyleri yapıyorduk.

Biz yaşıyorduk, sen ise aramızda yoktun. Genç ölenlere karşı geride kalanlar hep böyle mi hissederler? Suçluluk duygusuyla karışık bir acı mıdır en iyi dostlarından birini kaybetmenin sonucu. Sayende ölümü öğrendik be dostum.

Hep farklıydın; gülüşünle, giyinişinle, bakışınla. Bu yüzden mi ölümünde farklıydı. Fırat eski Fırat değil artık gözümde. Binlerce cana hayat kaynağı olan Fırat canına can katmak için mi aldı seni bizlerden? O deli, hırçın Fırat bile o kadar sevdiği seni günlerce bağrında sakladı, vermek istemedi. Ta ki sen bizim gibi onu da terk etmeye karar verinceye kadar. Sakarya da bir otel odasıydım. Aklım senle meşgul. Ziyaretine gelme cesaretini toplamaya çalışırken yine yaptın yapacağını. Dargın bakışlarla sen geldin odama. Seni özlemişim be Yüksel. Bunu bildiğin için mi girdin rüyama. Sana anlatacak ne çok şeyim var. Ancak ne ben başlayabiliyorum ne de sen...

Hiç değişmemişsin Yüksel.

Sen hala yıllar önceki Yüksel’sin. Ne saçına aklar düşmüş nede inceden çizgiler belirmiş. Senin yaşını düşünüyorum. Herkes için hep genç kalacaksın.

Ah be Yüksel!

Dün seni rüyamda gördüm dostum. Yine etrafına huzur saçıyordun. Uyandım. Seni aramak istedim. Telefonun kayıtlı değildi telefonumda.

* İliç Kaymakamı iken 2003 yılında Fırat Nehrinde boğularak aramızdan ayrılan dönem arkadaşım Yüksel’in anısına.

